

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 266/2016
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Б., због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Ј.Т.-О., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К бр. 39/14 од 27.07.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1374/15 од 15.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Б., адв. Ј.Т.-О., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К бр. 39/14 од 27.07.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1374/15 од 15.12.2015. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К бр. 39/14 од 27.07.2015. године окривљени Р.Б. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и због кривичног дела трговина утицајем из члана 366. став 5. у вези става 3. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од седам месеци а затим осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 07.09. до 25.11.2011. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати судски паушал у износу од 10.000,00 динара као и трошкове кривичног поступка у износу од 4.048,55 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана вршења

делатности и дужности професора математике у трајању од три године, која ће се рачунати од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено на издржавању казне не урачунава у време трајања те мере. Окривљеном је изречена и мера одузимања имовинске користи у износу од 900 евра, која је стечена извршењем предметних кривичних дела и окривљени је обавезан да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичних дела плати износ од 900 евра, у динарској противвредности, у корист буџета Републике Србије, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1374/15 од 15.12.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Јагодини и браниоца окривљеног а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К бр. 39/14 од 27.07.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1374/15 од 15.12.2015. године, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног Р.Б., адв. Ј.Т.-О., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. и става 3. ЗКП, с предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту браниоца окривљеног Р.Б., адв. Ј.Т.-О., Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву и уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 од 28.09.2011. године), нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Б., адв. Ј.Т.-О., у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, је неоснован.

Бранилац окривљеног Р.Б., адв. Ј.Т.-О., у захтеву за заштиту законитости, а како то из образложења захтева произилази указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да су правноснажне пресуде засноване на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати.

Као незаконите доказе бранилац окривљеног означава „обавештења примљена од грађана“ односно исказе лица-оштећених дате пред овлашћеним службеним лицима ПУ Јагодина, у својству грађана, који су сачињени у форми службене белешке, а које Виши суд у Јагодини у поновном поступку након

укидања пресуде само термиолошки другачије означава и то као „записници ПУ Јагодина под КУ бр. 453/11“, а који по ставу браниоца нису и не могу имати снагу доказа у овом кривичном поступку.

Осим тога, бранилац окривљеног као незаконит доказ означава и транскрипте снимљених телефонских разговора окривљеног са другим лицима, за које снимање постоји наредба истражног судије од 30.05.2011. године, која се позива на члан 504е став 1. ЗКП, што значи да се наредба односи само на кривична дела која су већ извршена, а не и на будућа, односно кривична дела која је окривљени извршио јуна и августа месеца 2011. године.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а из следећих разлога:

Наиме, одредбом члана 419. став 2. ЗКП, прописано је да је суд дужан да на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима изведе закључак о извесности постојања одређене чињенице, док је чланом 16. став 1. ЗКП прописано да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Сходно цитираним законским прописима, чињенице у кривичном поступку се могу доказивати свим доказима осим онима који су сами по себи или по начину прибављања у супротности са одредбом члана 16. став 1. ЗКП.

Из списка предмета произилази да су сведоци-оштећени Б.С., В.С. и М.А. у ПУ у Јагодини саслушани у својству грађана, при чему су у смислу члана 504в ЗКП упозорени да предмет тог поступка представља службену тајну и да се прикупљање обавештења врши у смислу члана 504ђ тада важећег ЗКП.

Одредбом члана 504ђ став 4. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/10) одређено је да се искази и обавештења које је јавни тужилац прикупио у преткривичном поступку могу користити као доказ у кривичном поступку, али се одлука не може заснивати само на њима.

Према томе, за ову доказну радњу, потребан је налог јавног тужиоца, а у списима предмета не постоји налог јавног тужиоца за саслушање наведених лица од стране органа унутрашњих послова, чиме формално нису испуњени услови за примену члана 504ђ ЗКП у односу на ове доказе. Међутим, имајући у виду бројне друге доказе, према стању у списима би очигледно и без ових доказа, била

донесена иста пресуда, због чега не стоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано у захтеву указује.

Остали записници о обавештењима прикупљеним од грађана С.Л., Ј.Д. и В.М. се, будући да су потписани од стране заменика јавног тужиоца, могу се, сходно одредби члана 504ђ ЗКП, користити као доказ, с`тим што пресуда није заснована само на њима, због чега су неосновани наводи захтева и у односу на ове доказе.

Неосновано се у захтеву браниоца указује и на транскрипте разговора окривљеног који су према ставу браниоца незаконит доказ, јер је наредба за надзор и снимање телефонских разговора донета на основу члана 504. став 1. ЗКП па се према томе, односи на кривична дела која су већ извршена, те се снимљени материјал не може користити као доказ у односу на кривична дела извршена након доношења наредбе. Ово због тога што је одредбом члана 504е став 2. ЗКП одређено да „се мере из става 1. тог члана изузетно могу одредити иако постоје основи сумње да се припрема неко од кривичних дела из члана 504а тог законика а околности случаја указују да се на други начин кривично дело не би могло открити, спречити или доказати, или би то изазвало несразмерне тешкоће или велику опасност“ те су снимљени телефонски разговори и њихови траскрипти, у том смислу законит доказ. Из наведених разлога не стоји тврдња браниоца у захтеву да је, извођењем овог доказа учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Остали наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 3. ЗКП, а наиме, да је окривљеном повређено право на одбрану, као и наводи којима се указује на „погрешно и произвољно третирање изјаве сведока С.И. ... „, чиме се практично указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцену доказа, по оцени Врховног касационог суда нису дозвољени законски разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовом браниоцу сходно члану 485. став 4. ЗКП, због чега је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у том делу одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је сходно одредби члана 490. и 491. став 1. ЗКП одбио као неоснован захтев браниоца окривљеног у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је исти захтев у осталом делу сходно члану 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.